

Expositie 'Grootse mannen, kleine ego's'

Nadere kennismaking met de kunstenaar

Als ik (kunst)werken bekijk, werk dat mij raakt, dan wordt ik nieuwsgierig naar de persoon achter dat werk. Dan wil ik graag weten wat voor persoonlijkheid er achter zit die dat heeft gecreëerd, die dat heeft kunnen maken, heeft neergezet, van zichzelf heeft zichtbaar gemaakt...

Nu ben ik zelf iemand die naar buiten komt met deze, ook voor mij telkens weer bijzondere doeken. En een lezing waarin ik iets dieps van mijzelf laat horen. Ik ben in het hele proces van creëren van deze doeken en van de reden waarom ik het verlangen had ze te schilderen, meerdere keren en op verschillende manieren geraakt. Dat is logisch, denk ik, het is deel van mijn persoonlijk proces, van mijn groei en bewustwording als mens, van mijn verlangen voor mij en voor de wereld waarin ik leef.

Inspiratie

Het begon met een beeld, de achterkant van een boek: "In gesprek met mijzelf, Nelson Mandela". Ik dacht: dat lijkt me mooi om op een lang, groot doek te schilderen.

Tijdens het schilderen dacht ik na over Mandela, en wat hij gedaan heeft in zijn leven, zijn nalatenschap aan ons. Zo kwam ik op nog een man die ik zeer bewonder: Rabbijn Soetendorp. Ik wist van zijn activiteiten tot interreligieuze ontmoeting en samenwerking en dat hij gesprekken heeft gevoerd met o.a. de Dalai Lama en andere religieuzen. En, net als Nelson Mandela, heeft ook hij een 'mooie kop'. Zo stapelde zich gaandeweg de ene persoon op de andere.

In de lezing spreek ik mijn verwondering uit over de verschillen die wij als mensen zo in elkaar benadrukken. Dat we altijd weer wijzen naar de ander en waarin de ander anders is en dat we dat vaak negatief bestempelen. Dat we zo snel een oordeel klaar hebben.

Die verbazing draag ik mijn leven al met me mee.

En nu, in deze tijd met de gruwelijkheden van IS, groeit de zorg: wie laat zich die waanzin aanpraten. Wie gaat allemaal geloven dat de Islam in zijn geheel slecht is en slecht wil? Waar luister je naar, wat geloof je, wat neem je aan, waar denk je zelf over na en wat dóe je zelf.

Licht

De boodschap die ik door de doeken kan uitdragen en door de lezing is een boodschap van licht. Ik wil licht brengen onder ons. Niet om daarmee het donker te negeren, net doen alsof dat niet bestaat, maar om hoopvol te leven. Leven in het besef dat het nooit zo donker wordt, of het wordt wel weer licht. Dat gaat niet vanzelf, daar moet je zelf iets aan doen.

Mijn leven kende en kent nog steeds haar uitdagingen. Ik kies ervoor om niet bij de pakken neer te zitten, maar om altijd weer op te staan en door te gaan. Verrijkt door de (soms heftige) ervaringen.

Schilderen

Schilderen is eigenlijk net als je leven vorm geven. Je kijkt naar een blanco doek: er is iets gebeurd in je leven en je moet of wilt er iets mee. Wat ga je doen. Je gaat zitten en voelen voor kleur 'het' heeft. Wat voor beeld raakt aan wat er zich van binnen roert. Dan begin je met een paar streken. Misschien eerst een vorm of misschien juist niet, eerst maar wat vegen zetten en voelen wat dat met je doet. Het is kijken, stil worden, gaan zitten, voelen en weer een beweging maken. Iets veranderen. Telkens weer. Een beweging naar het licht, niet naar het donker. Naar verheldering.

Mijn werk

Zo gaat dat ook met het leven: je kijkt, je voelt, je wordt stil, je kauwt, je onderzoekt, je volgt een impuls of ingeving. En als je vast loopt vraag je iemand mee te kijken: kijk jij eens, voel jij eens, wat klopt er niet, wat mis je, reageer eens, geef eens terug als je naar me kijkt, me hoort, me voelt.

Zo werk ik ook met mensen. Zo loop ik een tijdje met hen mee: door te kijken, mijn reactie te geven, mijn licht erop laten schijnen, mijn gevoel te delen. Mee te lachen, mee te huilen, een tijdje mee te lopen.

Boodschap

Mijn boodschap eenvoudig: wees licht! Het leven is een geschenk, pak het uit! Leef! En ja, het is niet altijd makkelijk, er zijn heel donkere tijden, er is boosheid, verdriet, gemis. En met het ouder worden wordt die wereld ook nog kleiner, wordt je kwetsbaarder en afhankelijker. Moet je je leren overgeven, moet je leren vertrouwen te hebben in een ander die jou kan en wil helpen.

De kracht vinden om telkens weer opnieuw het blanco doek voor je te zien, de nieuwe uitdaging aan te gaan, kijken wat je ermee kunt, ermee wilt, welke kleur het heeft, welk formaat... dat is niet alleen schilderkunst, dat is levenskunst! En soms is je lichtje slechts een wakkerend vlammetje, een andere keer kun je stralen als de zon.

Wees licht

Geef licht

Verspreid licht

Breng licht

[KADER} War child
Breng het licht terug in de ogen van de kindsoldaten!
Geef!